

[Ingerlise Koefoed]

Vi har i torsdags i folketingets kulturudvalg fået en fortegnelse over, hvordan ministeren foreløbig tænker sig at spare de 27 mill. kr. i 1984, og den fortegnelse ser ganske alarmende ud. Spørgsmålet er så, hvilke områder det først og fremmest skal gå ud over, og hvad det er inden for områderne, man vil ramme. Er det servicen, er det personalet, er det materialerne, eller er det det alt sammen? Skal besparelserne opnås gennem direkte nedskæringer eller måske som rene udraderinger af nogle områder, eller vil man gennemføre nogle af de privatiseringsideer og gebyrider, der jo svæver om regeringens pande i denne tid, også på de kulturelle områder?

Med andre ord: hvordan har ministeren tænkt sig at sikre børn og voksne bredde, alsidighed og aktualitet i de kulturelle tilbud og aktiviteter, og hvilke muligheder vil kunstnere og kulturarbejdere få for gode uddannelses- og arbejdsvilkår?

Besvarelse

Ministeren for kulturelle anliggender (Mimi Stilling Jakobsen):

SFs forespørgsel til regeringen i dag om det, der hedder nedskæringerne på de kulturelle budgetter, er naturligvis udtryk for en bekymring over, hvordan de kulturelle tilbud vil kunne foregå i de kommende år med den udsigt, der er til de af regeringen bebudede rammebesparelser.

Jeg vil da gerne medgive, at rammebesparelser eller bare besparelser af det omfang, regeringen har lagt frem, naturligvis ikke kan ske, uden at der er nogle tilbud, der bliver forringet, uden at der på visse områder er en service, der bliver dårligere, og uden at der kan være nogle ting, der måske forsvinder. Det er klart. Man fjerner ikke så betydelige beløb fra nogle konti, uden at det har nogle konsekvenser. Jeg vil dog holdt fast på, at der også med de besparelser, der ligger forude, absolut er mulighed for at sikre den bredde, kvalitet, alsidighed og aktualitet i tilbuddene, som SF efterlyser. Det mener jeg, på trods af at de besparelser, der nu har været gennemført på de kulturelle budgetter i årevis – for dette her er jo ikke noget nyt fænomen – selvfølgelig har sat deres spor rundt omkring.

Jeg har forud for denne debat bedt om at få en oversigt over, hvordan besparelserne egentlig ser ud fra 1976-77 og op til i dag, og deraf fremgår det, at kulturbudgetterne i hver eneste sparerunde, der har været foretaget, uanset hvilke partier der har deltaget, har holdt for. De har været på lige fod med alle andre områder, og det er jo også den linje, denne regering har lagt op til, men hvor man nu åbenbart forventer, at regeringen, til trods for at de økonomiske problemer er endnu større i dag, end de har været tidligere, nu pludselig skal ændre kurs og helt friholde de kulturelle budgetter. Den kraftpræstation er det ikke lykkedes for tidligere regeringer at gennemføre, og det har denne regering altså heller ikke ment var overkommeligt.

Regeringens oplæg til besparelse for 1983 var 9,1 mill. kr.; det kan være, vi ikke skal bruge for mange tal, men et enkelt kan måske illustrere, at det ikke er det helt store omfang. Denne besparelse blev som bekendt ikke gennemført, tværtimod fik kulturområdet overført nogle bevillinger under sidste finanslovbehandling, og det siger fagministeren naturligvis tak for. Når man beskæftiger sig så meget med, hvilke konsekvenser besparelser har, må jeg dermed gøre opmærksom på, at det, der er sket indtil nu i denne regerings tid, altså er til at overse.

Hvordan har vi så lagt disse besparelser til rette? Ja, forespørgerne var jo inde på metoden, og den vil jeg gerne fordybe mig lidt i, fordi det efter min mening er et af de bedste bud, jeg har på, hvordan man kan bibeholde den bredde og aktualitet osv., som forespørgerne efterlyser. Der har nu i årevis været gennemført de såkaldte rammebesparelser eller procentvise besparelser: uanset hvilke institutioner de ramte, har man bare stukket 1 pct. ud eller 2 pct. ud, uanset om institutionen var lille eller stor, uanset hvordan besparelsen havde ramt i forvejen, uanset om institutionen havde en opadgående behovskurve eller en nedadgående, og uanset om der var nye aktiviteter eller ikke. Da vi for ca. et halvt år siden begyndte at tilrettelægge disse ting, indså jeg, at det ikke kan lade sig gøre mere, idet sådanne besparelser rammer fuldstændig vilkårligt. Man kan godt lave procentvise besparelser de første par år og sige: nå, men så tømmer vi lidt luft ud af budgetterne, og lad så institutionerne selv afgøre, hvor de finder den procent; men jo flere år